

MOTIONER

VÄCKTA HOS

STOCKHOLMS STADSFULLMÄKTIGE

ÅR 1917.

N:r 23.

Av fröken **Hedin**, om åtgärder till motverkande av biografernas skadliga inverkan å barn.

Till Stockholms stadsfullmäktige.

På senare år har brottsligheten bland minderåriga tilltagit på ett oroväckande sätt. På lärare- och barnavårdshåll har man börjat att allvarligt diskutera frågan för att utröna orsakerna och för att om möjligt få dem undanröjda. Människomaterialet är det dyrbaraste samhället har att vårda och därför bör också samhället göra allt för att skydda särskilt barnens både andliga och fysiska hälsa. I de flesta rapporter om stölder bland barn står att en av de förnämsta orsakerna varit att komma åt penningar till biograferna. Många barn i Stockholm gå på biograf så gott som varje kväll. Det är ju sorgligt, att det finns så oförståndiga föräldrar, att de tillåta detta, men i många fall äro barnen överlämnade åt sig själva, föräldrarna äro upptagna av sitt arbete eller sina nöjen och kunna ej övervaka sina barn. För barnen blir det ett oövervinneligt nöjesbegär, som måste tillfredställas. Om de ej få penningar till dessa nöjen, så skaffa de sig dem på vilket sätt som helst. De program, som bjudas dem på biograferna, äro ofta långt ifrån lämpliga, även om de mest osedliga bilderna förbjudas av censuren. Det återstående är dock så spännande och rafflande, att det snart nog överanstränger de unga och förvrider deras av naturen sunda omdömen. Om man kväll efter kväll på biograferna ser detektivdramer, blir man så van, så bekant med brottet, att man ej längre känner någon avsky därför. Det är

samma förhållande, som när barn tillåtas att sluka alltför många spännande böcker.

Därtill kommer på biograferna den massa intryck, som barnet får. Det är omöjligt att smälta allt, man vänjer sig att taga allting ytligt. De många bilder, som ögat och hjärnan tvingas att upptaga, åstadkomma snart en överansträngning, som kan få allvarliga följder.

Det dagliga livet med sina ofta enahanda plikter blir matt och tråkigt i jämförelse med det omväxlande program, som biograferna bjuda på. Det bör därför icke väcka förundran, när de unga försöka att byta ut sitt ordnade liv mot det mest äventyrliga, de kunna finna på. Men sådant slutar ju vanligtvis snart med ett obehagligt uppvaknande och man får vara tacksam, om den unge sedan står att rädda. Det är samhällets plikt att söka förekomma detta onda.

Förutom övriga nöjesetablissemang äger Stockholm 64 biografer med tillsammans 17,618 platser. Av dessa biografer ha tolv stycken endast plats för tillsammans 960 personer, eller i medeltal 80 personer, de övriga 52 ha i medeltal plats för 320 personer. Om man beräknar lågt 3 föreställningar på vardagarna och 5 på söndagarna, eller 23 föreställningar i veckan, så blir det plats för 405,214 personer i veckan. Stockholms folkmängd utgöres för närvarande enligt statistiska kontoret av cirka 408,000 personer. D. v. s., det finns lika många platser på biograferna pr vecka, som det finns invånare i Stockholm, men då helt säkert mer än hälften av befolkningen aldrig eller så gott som aldrig går på biograf, så förstår man, att bland den övriga hälften måste det finnas ganska många, som gå åtskilliga gånger i veckan.

På grund av vad jag ovan anfört ber jag att få hemställa,

att stadsfullmäktige snarast möjligt måtte hos överståthållareämbetet anhålla,

att barn under skolåldern icke måtte tillåtas att besöka biograferna,

att skolbarn intill 15 år ej må tillåtas att oftare än en gång i veckan få besöka biograferna (detta kan lättast kontrolleras, om de för att komma in måste uppvisa kort från skolan, vilket bör makuleras i biljettluckan, men behållas av barnet under föreställningen),

att minimipriset för barnbiljett på biograferna måtte sättas till 25 öre,
att icke öka utan fastmer minska biografantalet; samt
att hos statsmakterna anhålla, att biografcensuren måtte ytterligare skärpas.

Alma Hedin.